Ngày hè, ánh mặt trời thiêu đốt mặt đất, người đi lại trên đường ít đến thảm, cho dù có thì ai cũng đều mang dáng vẻ vội vã.

Phía trước một nhà hàng cơm Tây ở trung tâm thành phố, một chiếc xe buýt từ từ dừng lại ở trạm. Cửa xe mở ra, một cô gái bước xuống, mặt trái xoan, mày liễu cong cong, đôi mắt trong veo, lông mi dài khẽ rung động. Đây là một đôi mắt khiến cho ai từng gặp sẽ không thể nào quên được.

Cô có khuôn mặt với những đường nét sắc sảo, làn da trắng ngần, mái tóc dài được buộc thành kiểu đuôi ngựa gọn gàng, để lộ cần cổ trắng nõn. Cô mặc một chiếc áo ngắn tay thoải mái màu trắng, nhìn rất trẻ trung. Khuôn mặt trắng trẻo nõn nà, kết hợp với đôi mắt kia, khi cười rộ lên sẽ xinh đẹp tuyệt trần tới mức nào.

Có điều lúc này, trên gương mặt đó chỉ có vẻ trầm lặng.

Cô xuống xe, hơi nóng phả vào mặt, nhưng dường như cô không có cảm giác nào mà cứ đi thẳng vào nhà hàng cơm Tây.

Trước cửa nhà hàng, một cô gái mặc váy liền màu hồng trông thấy cô, hai mắt sáng bừng lên, chạy vọt về phía cô.

“Thanh Lan, cuối cùng cậu cũng đến rồi. Mình còn

tưởng cậu cho mình leo cây chứ.”

Thẩm Thanh Lan hơi nghiêng người qua một bên, cô gái kia liền ôm hụt. Trên mặt cô nàng lại không có vẻ gì là ngoài ý muốn, nhanh chóng lấy lại thăng bằng, hiển nhiên là đã sớm biết kết quả này.

“Xin lỗi, vừa ra đến cửa lại có việc nên mình đến muộn.” Thẩm Thanh Lan bình thản trả lời, giọng nói du dương êm tai.

Vu Hiểu Huyên khoát tay, “Không sao, không sao đâu, chỉ cần cậu tới được là tốt rồi. Cậu nói xem, mình mới có hai mươi mốt tuổi, vẫn còn nhỏ lắm. Vậy mà mẹ mình cứ bảo mình đi xem mắt, sợ không ai thèm lấy mình sao? May là có cậu đi cùng, nếu không thì chắc chắn mình sẽ không tới.”

Vu Hiểu Huyên vừa nói vừa theo Thẩm Thanh Lan bước vào nhà hàng.

“Cậu nói người đó ngồi ở đâu nhỉ? Làm sao chúng mình tìm được anh ta? Người này cũng thật là, không thể hẹn một chỗ nhỏ hơn để xem mắt à? Nhà hàng lớn như vậy, làm sao chúng mình tìm được đây.” Bước vào nhà hàng, Vu Hiểu Huyên hết nhìn bên này lại ngó bên kia, bĩu môi lầm bầm.

Dường như Thẩm Thanh Lan đã quen với một Vu Hiểu Huyên như vậy, cô không chút để ý đến lời lải nhải của cô ấy, nhìn quanh xung quanh tìm kiếm một lượt, rồi đi

thẳng về một hướng.

Vu Hiểu Huyên vẫn còn đang lầm bầm, vừa quay đầu đã thấy Thẩm Thanh Lan đi rồi, bèn vội vàng đuổi theo.

Đi được nửa đường, tình cờ mắt Thẩm Thanh Lan chạm phải một đôi mắt sâu thẳm khác. Cô khẽ dừng, rồi như thể không có chuyện gì mà thu mắt lại, không chớp mắt đi thẳng tiếp.

Ở giữa phòng ăn, có một người đàn ông mặc âu phục thỉnh thoảng đưa mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, vẻ mặt rõ ràng là mất kiên nhẫn.

Đúng lúc anh ta đang suy nghĩ có nên đi hay không thì một bóng người hiện ra trước mắt.

Người đàn ông kia vô thức ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một khuôn mặt xinh đẹp. Anh ta sững sờ nhìn khuôn mặt đó, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc trước vẻ đẹp đó.

"Vệ Lâm?" Thẩm Thanh Lan nhẹ nhành hỏi.

Người đàn ông nở nụ cười, sự mất kiên nhẫn vừa rồi đã biến mất, "Đúng, tôi là Vệ Lâm, chắc cô là cô Vu! Chào cô." Anh ta vừa nói vừa đưa tay phải ra làm tư thế bắt tay.

Thẩm Thanh Lan không vươn tay mà hơi nghiêng người, chỉ vào Vu Hiểu Huyên sau lưng rồi nói: "Anh

nhận lầm người rồi, đây mới là Vu Hiểu Huyên, tôi chỉ là bạn của cô ấy thôi.”

Vệ Lâm hơi xấu hổ, đưa mắt nhìn sang Vu Hiểu Huyên. Thấy cô gái mặc váy liền màu hồng này có vẻ ngoài không xinh đẹp, nụ cười trên mặt liền phai đi vài phần.

“Cô Vu, chào cô.” Cũng không bắt tay với cô ấy mà cười chào một cách lịch sự.

“Không biết xưng hô với vị tiểu thư này như thế nào?” Vệ Lâm nhìn Thẩm Thanh Lan chăm chú, trong mắt không hề che giấu vẻ ngẩn ngơ trước cái đẹp.

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan điềm tĩnh, “Anh gọi tôi là cô Thẩm được rồi.”

Nhìn ra vẻ lạnh nhạt của Thẩm Thanh Lan, Vệ Lâm không tiếp tục hỏi nữa.

“Món bít tết ở nhà hàng này khá ngon, hai cô có muốn nếm thử không?” Vệ Lâm cầm thực đơn, hỏi ý kiến Vu Hiểu Huyên và Thẩm Thanh Lan.

“Chúng tôi không kén ăn, anh Vệ cứ chọn là được rồi.” Biết Thẩm Thanh Lan không thích ứng phó những trường hợp như vậy nên Vu Hiểu Huyên chủ động trả lời.

Vệ Lâm cười cười, cũng không từ chối nữa mà chọn đồ ăn.

“Nghe nói Vu tiểu thư là sinh viên?” Vệ Lâm chủ động mở miệng, mặc dù hỏi Vu Hiểu Huyên nhưng ánh mắt vẫn liếc Thẩm Thanh Lan.

Anh ta là thành phần trí thức cao cấp, thu nhập cao, cũng được coi như là đẹp trai, điều kiện gia đình cũng không tệ. Tất nhiên anh chẳng thiếu phụ nữ vây quanh, trong số đó cũng có không ít người đẹp. Nhưng đây là lần đầu tiên anh ta gặp người xinh đẹp như Thẩm Thanh Lan. Hơn nữa, khí chất thanh cao lạnh lùng, cả thái độ lạnh nhạt của cô với anh ta, tự nhiên lại càng kích thích sự hứng thú của anh ta.

“Đúng vậy.” Vu Hiểu Huyên trả lời có phần qua loa. Cô cũng chẳng có cảm tình với người đàn ông này, nếu không phải hôm nay mẹ cô ép thì cô cũng chẳng tới.

“Cô Thẩm và cô Vu học cùng trường?”

“Đúng thế, cô ấy là bạn học của tôi.” Vu Hiểu Huyên không nói bọn họ là bạn cùng phòng. Cô đã đoán ra rằng Vệ Lâm nhìn trúng Thanh Lan rồi. Tuy anh ta vẫn luôn nói chuyện với mình, thế nhưng cứ nói gần nói xa để tìm hiểu thông tin của Thanh Lan.

Cô biết Thanh Lan không có kiên nhẫn trả lời những người đàn ông như vậy, trong lòng cảm thấy áy náy với chuyện mình nhờ cô ấy cùng đi xem mắt.

Thẩm Thanh Lan đang uống nước cam thì cảm giác

được ánh mắt mang theo tính xâm chiếm không hề che giấu của người đối diện. Ngón tay cô thon thả vuốt ve thân ly, đây là động tác cô hay làm lúc mất kiên nhẫn.

Lúc này, Thẩm Thanh Lan không chú ý tới, có hai người đàn ông đang ngồi chéo góc với họ, người mà bọn họ đang thảo luận chính là cô.

Một trong hai người có khuôn mặt rất ma mị, dưới cặp mày kiếm là một đôi mắt đào hoa đa tình, bên trong chứa đầy sự ngang bướng, tai đeo khuyên ruby, càng khiến cho các đường nét ngũ quan trên khuôn mặt anh ta thêm phần quyến rũ.

Ngồi đối diện anh ta là một người đàn ông có vóc dáng cao lớn, làn da rám nắng, đường nét rõ ràng, sắc sảo, mày kiếm mắt sáng, mang lại cho người khác cảm giác đây là một người rắn rỏi kiên cường.

Đây là hai người đàn ông có khí chất hoàn toàn khác nhau, nhưng đều thu hút ánh mắt người khác.

“Không ngờ lại gặp Nhị tiểu thư nhà họ Thẩm ở đây.” Người đàn ông có tướng mạo ma mị nhìn chằm chằm bóng dáng đi qua của Thẩm Thanh Lan rồi mở miệng.

“Cậu biết cô ấy?” Người đàn ông đối diện - Phó Hoành Dật mở miệng, giọng nói trầm thấp ôn hòa, rất êm tai.

“Cậu cũng biết đấy.” Hàn Dịch nói, “Cô ấy là em gái của Thẩm Quân Dục, chính là cô bé luôn theo sau

chúng ta lúc nhỏ.”

Phó Hoành Dật chau mày, hiển nhiên là không có ấn tượng gì với chuyện Hàn Dịch nói. Nhưng nhà họ Thẩm và nhà họ Phó có quan hệ nhiều đời với nhau nên anh vẫn biết tình hình của Thẩm gia.

Tiểu thư nhà họ Thẩm - Thẩm Thanh Lan lúc năm tuổi bị bọn buôn người bắt cóc, nhiều năm không có tin tức, mãi mười một năm sau mới tìm về được.

“Cậu ở trong quân đội lâu năm, còn vị tiểu thư này bình thường sống kín tiếng, hiếm khi xuất hiện trước mặt người ngoài, cậu không biết cũng là điều dễ hiểu. Trước kia có nghe đồn, vị tiểu thư nhà họ Thẩm này lưu lạc bên ngoài từ nhỏ nên không được dạy bảo nhiều, vì vậy nhà họ Thẩm không để cô ấy xuất hiện trước mặt người ngoài. Mọi người chỉ biết Đại tiểu thư nhà họ Thẩm chứ không biết vị Nhị tiểu thư này. Hôm nay gặp, dường như không giống lời đồn lắm.” Hàn Dịch tùy tiện nói.

Anh ta đã gặp vô số người, tuy có bất ngờ với dung mạo xinh đẹp của Thẩm Thanh Lan, nhưng anh ta thích mẫu phụ nữ quyến rũ hơn, không có hứng thú với kiểu người lạnh lùng như Thẩm Thanh Lan. Huống chi, với gia thế của nhà họ Thẩm, anh ta không thể tùy tiện trêu chọc được.

“Cậu cũng nói đây là lời đồn.” Phó Hoành Dật bình thản nói, ánh mắt dừng trên sống lưng thẳng tắp của Thẩm

Thanh Lan một lát rồi lập tức dời đi.

Hàn Dịch nghe anh nói như thế thì chau mày, nhìn Phó Hoành Dật với vẻ hứng thú, “Cậu có hứng với cô ấy à?”

Phó Hoành Dật lạnh nhạt nhìn anh ta một cái, ánh nhìn có ý cảnh cáo, “Nếu tôi nhớ không lầm, năm nay cô ấy mới hai mươi mốt tuổi.” Ý trên mặt chữ, đây chỉ là một cô bạn nhỏ, dù sao năm nay anh cũng đã ba mươi mốt tuổi rồi.

Hàn Dịch không xem lời cảnh cáo ấy ra gì, trêu đùa: “Cậu không biết bây giờ đang có trào lưu đại thúc và loli sao?” Mặc dù loli này hơi lạnh lùng một chút.

Phó Hoành Dật không để ý tới lời trêu đùa của Hàn Dịch mà tùy ý nói, “Tối qua tình cờ gặp Hàn phu nhân và dì tôi. Có vẻ gần đây Hàn phu nhân nóng lòng muốn ôm cháu rồi. Bà ấy đang bàn với dì tôi giới thiệu cho cậu vài cô chiêu.”

“Đại ca, đại ca, em biết lỗi rồi, em không đùa nữa.” Hàn Dịch cầu xin tha thứ. Đối với loại người phong lưu đa tình như anh ta mà nói thì hôn nhân chính là lồng giam. Mà bây giờ, chuyện hôn nhân của anh ta là chuyện quan trọng nhất của cả gia đình.

**

Thẩm Thanh Lan cảm nhận được ánh mắt như có như

không phía sau lưng, chỉ là trong ánh mắt đó không có chút nào ác ý nên cô không hề để ý.

“Thẩm tiểu thư là người ở đâu?” Vệ Lâm không thỏa mãn với thông tin Vu Hiểu Huyên cung cấp nên tự mình mở lời.

“Người Bắc Kinh.” Giọng điệu Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt.

“Thật là trùng hợp, tôi cũng là người Bắc Kinh, có thời gian thì chúng ta có thể gặp nhau nhiều hơn. Vừa khéo cuối tuần này chúng tôi có một bữa tiệc, Thẩm tiểu thư có thời gian thì đi cùng đi.” Vệ Lâm nở một nụ cười tự cho là lịch thiệp, miệng thì mời, nhưng trong mắt lại như vô tình cố ý khiêu khích.

Thẩm Thanh Lan nhìn anh ta với vẻ nhàn nhạt, không lên tiếng trả lời.

“Thẩm tiểu thư không nể mặt tôi à?” Thấy cô không trả lời lời, Vệ Lâm có vẻ không vui. Anh ta thích người đẹp, cũng thích chinh phục người đẹp, nhưng không thích người đẹp không xem anh ta ra gì.

Tuy Vu Hiểu Huyên là người thi thoảng hơi ngờ nghệch nhưng cũng không ngốc. Nhận ra sự khiêu khích trong mắt Vệ Lâm, sắc mặt liền thay đổi. Mẹ cô nhìn người thế nào đây, mặt hàng như vậy cũng dám để cho cô gặp.

Đang định mở miệng châm chọc thì dưới bàn, một bàn tay nắm lấy tay cô. Bàn tay hơi lạnh, trong khoảnh khắc đã dội tắt hết lửa giận trong lòng cô.

Vu Hiểu Huyên hơi thả lỏng, sao cô có thể quên được, tuy tính tình Thanh Lan lạnh nhạt nhưng cô ấy không phải là một người dễ trêu chọc. Lần này nhờ cô ấy đi xem mắt cùng cô cũng là để tăng sự can đảm cho bản thân.

“Người lớn trong nhà bị bệnh phải nằm viện, tôi định cuối tuần tới chăm sóc. Cảm ơn ý tốt của anh.” Thẩm Thanh Lan đáp, giọng nói vẫn lạnh nhạt như trước.

Người ta đã nói là người lớn trong nhà nằm viện, mặc kệ lời này có mấy phần thật thì Vệ Lâm cũng không thể bắt Thẩm Thanh Lan bỏ qua người lớn mà tới bữa tiệc được. Chỉ là, anh ta vẫn không từ bỏ ý định.

“Thẩm tiểu thư, cho xin số điện thoại đi! Có số điện thoại sẽ tiện liên hệ hơn. Cuối tuần chúng tôi thường đi phượt bằng xe hơi, Thẩm tiểu thư nếu rảnh có thể đi cùng chúng tôi. Tôi có xe, có thể chở cô.”

Đáy mắt Thẩm Thanh Lan xẹt qua một tia không kiên nhẫn, lóe lên một cái rồi biến mất, nhanh đến mức khiến người ta khó mà nắm bắt được, “Xem ra anh Vệ đây không bận rộn như lời mình nói nhỉ.”

Giọng nói bình tĩnh, nhưng Vệ Lâm vẫn nghe ra sự mỉa mai bên trong lời Thẩm Thanh Lan. Ai đó vừa nói mình

thường bận rộn công việc, thường xuyên tăng ca, ít có thời gian đi tụ họp, lời Thẩm Thanh Lan rõ ràng là bảo anh ta đang nói dối. Sắc mặt vẫn luôn ôn hòa của Vệ Lâm cuối cùng cũng thay đổi.

“Cũng không còn sớm nữa, chúng ta nên về thôi. Cảm ơn anh Vệ đã chiêu đãi.” Vu Hiểu Huyên nhận ra không khí bữa cơm đã đông cứng lại, bèn mở lời phá tan sự im lặng.

Thẩm Thanh Lan đứng dậy, lời của Vu Hiểu Huyên thật hợp ý cô.

Con người Vệ Lâm cũng chẳng lịch thiệp như anh ta vẫn tỏ vẻ. Thật ra anh ta là người vừa nhỏ nhen, lại vừa sĩ diện. Lời nói vừa rồi của Thẩm Thanh Lan đã làm anh ta xấu mặt. Vốn anh ta chỉ thấy hứng thú với Thẩm Thanh Lan, nhưng giờ đã chuyển thành căm hận cô.

Anh ta kéo tay Thẩm Thanh Lan lại, nở nụ cười có vẻ ngả ngớn, “Cô Thẩm, vội đi như thế à ? Chúng ta vừa mới ăn cơm trưa xong mà, còn lâu trời mới tối, chẳng bằng tới nơi khác chơi tiếp nhỉ?”

Thẩm Thanh Lan cụp mắt, nhìn bàn tay to đang nắm cổ tay mình, đôi mắt ánh tia lạnh.

“Tên nhóc này thật chẳng phong độ gì, cũng chỉ là từ chối thôi mà đã không chịu buông tha con gái nhà người ta.” Vẻ mặt Hàn Dịch như đang xem kịch vui.

Bàn của họ nằm chéo góc bàn Thẩm Thanh Lan, chỉ cách nhau một bàn, tuy rằng không cố tình nghe lỏm nhưng vẫn nghe được rõ những lời mà mấy người họ vừa nói.

“Không biết Thẩm đại tiểu thư sẽ xử lý tình huống này thế nào.” Ánh mắt của Hàn Dịch tràn đầy hứng thú. Anh ta vẫn rất có hứng với cô Đại tiểu thư ít xuất hiện của nhà họ Thẩm này, chỉ có điều chưa có cơ hội tiếp xúc. Ai bảo phía trên tiểu thư nhà họ Thẩm còn có một ông anh cuồng em gái như Thẩm Quân Dục chứ. Anh ta bảo vệ cô em gái này kín kẽ vô cùng. Lần duy nhất thấy Thẩm Thanh Lan là lần anh ta tới tìm Thẩm Quân Dục rồi vô tình gặp được. Mà lần đó cũng chỉ nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Lan thôi, sau đó đã bị Thẩm Quân Dục cảnh cáo rồi. Một thời gian dài sau đó, ánh mắt Thẩm Quân Dục nhìn anh ta vẫn còn đầy phòng bị.

Phó Hoành Dật không để ý đến lời nói của Hàn Dịch, tuy mắt vẫn nhìn vào ly nước trước mặt nhưng sự chú ý đã vô thức rơi vào bàn đằng sau. Chẳng hiểu sao, đôi mắt của Thẩm Thanh Lan lại khiến cho anh có cảm giác như đã từng quen biết.

“Vệ Lâm, anh buông tay ra.” Thẩm Thanh Lan còn chưa nói gì, Vu Hiểu Huyên đã nổi giận trước.

Vệ Lâm cũng chẳng thèm để ý Vu Hiểu Huyên, vẫn nhìn Thẩm Thanh Lan chăm chú.

Thẩm Thanh Lan khẽ cử động, tránh tay của Vệ Lâm ra,

"Anh Vệ, trước mặt mọi người, xin anh tự trọng."

Tuy đây không phải là nhà hàng cao cấp nhưng cũng được xem là khá tốt. Lúc này lại đang giờ ăn trưa, có không ít người trong nhà hàng. Sự ồn ào bên này đã khiến một nhóm người chú ý tới.

Vệ Lâm sĩ diện nên tất nhiên không muốn mất mặt trước mọi người, nhưng lại không muốn buông tha cho Thẩm Thanh Lan như thế. Anh ta không biết thông tin liên lạc của Thẩm Thanh Lan, muốn tìm cô cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Vệ Lâm thu biểu cảm trên mặt lại, mỉm cười, "Cô Thẩm, hà tất phải xa cách như vậy, mọi người đã quen nhau thì đều là bạn. Đã là bạn, để lại cách liên lạc cũng là chuyện rất bình thường, cô nói có đúng không?"

"Chắc là tôi và anh không làm bạn được rồi. Đây là tiền bữa trưa, tôi nghĩ chia đôi sẽ hợp với chúng ta hơn." Thẩm Thanh Lan lấy mấy tờ tiền trong túi ra, đặt xuống bàn.

Vệ Lâm nhìn mấy tờ tiền trên bàn, chỉ thấy chướng mắt vô cùng, điều này quả thực khiến anh ta cảm thấy nhục nhã. Cuối cùng anh ta cũng không giữ nổi vẻ lịch thiệp nữa, thậm chí còn quên mất lúc này vẫn đang ở nơi công cộng. Anh ta nắm lấy tay Thẩm Thanh Lan, gằn giọng nói, "Xem ra cô Thẩm không nể mặt Vệ Lâm tôi rồi."

Mặt Vu Hiểu Huyên biến sắc, rất khó coi. Cô trợn mắt nhìn Vệ Lâm với vẻ không thể tin nổi, dường như trên đời này chẳng còn ai không biết xấu hổ như thế nữa.

Sự lạnh lẽo trong ánh mắt Thẩm Thanh Lan nặng dần. Ngay lúc cô đang cân nhắc xem ra tay ở nơi công cộng có rước phải phiền phức không cần thiết hay không thì, một bàn tay đã nắm lấy cổ tay cô. Sau đó, một bàn tay to khác ôm ngang hông cô, cả người Thẩm Thanh Lan cứng đờ, sự lạnh lẽo trong mắt cũng lập tức biến mất.

“Anh đang làm phiền vị hôn thê của tôi đấy, đã được tôi đồng ý hay chưa?” Giọng nam trầm thấp vang, chỉ là giọng nói này chứa đầy sự lạnh lẽo.

Ánh mắt của mọi người dừng lại ở người đàn ông đang ôm Thẩm Thanh Lan. Lúc thấy rõ vẻ ngoài của anh thì đều khẽ giật mình, phải nói đây là một người đàn ông rất đẹp trai.

Thẩm Thanh Lan nghiêng người, trông thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông này thì mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, thì ra là anh ta.

“Hừ, anh nói cô ấy là vị hôn thê của anh thì có nghĩa là như thế thật à. Nếu cô ấy là vị hôn thê của anh thì sao còn ra ngoài xem mắt chứ.” Vệ Lâm nói nhưng ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan lại mang theo vẻ khinh thường, dường như đang nhìn một thứ gì đó rất bẩn thỉu. Tuy thua khí thế oai phong của Phó Hoành Dật, nhưng thua

người chứ không thua trận, lại đang ở nơi công cộng, để xem người đàn ông này dám làm gì hắn.

Ồn ào bên này đã khiến người trong nhà hàng chú ý, ánh mắt mọi người cố ý hay vô tình đều rơi vào Thẩm Thanh Lan. Người đàn ông đẹp trai sánh đôi với cô gái đẹp tuyệt trần, là nữ thì ai cũng ghen tị, nhất là ai có bạn trai đang nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt kinh ngạc vì cái đẹp thì đều mắng thầm một tiếng “hồ ly tinh“. Lại nghe lời Vệ Lâm nói, bọn họ càng cảm thấy Thẩm Thanh Lan đúng là chẳng đứng đắn gì, đã có chồng chưa cưới mà lại còn ra ngoài mèo mả gà đồng.

“Thanh Lan nào có ra ngoài xem mắt, cô ấy đi theo giúp tôi. Cái tên này, anh có biết xấu hổ không thế, thấy Thanh Lan đẹp liền quấn lấy người ta không chịu buông, chẳng biết tự nhìn lại bản thân mình.” Vu Hiểu Huyên nổi giận, tính tình của cô xưa nay rất tốt, nhưng hễ động đến chuyện liên quan tới Thanh Lan thì lại dễ tức giận, nhất là khi người khác ức hiếp Thanh Lan.

Lời giải thích của Vu Hiểu Huyên cũng bóc mẽ Vu Lâm luôn.

“Sao em ra ngoài mà cũng chẳng nói với anh một tiếng, vẫn còn giận anh à?” Phó Hoành Dật nói, mắt nhìn Thẩm Thanh Lan đầy vẻ dịu dàng yêu chiều, còn có vẻ bất đắc dĩ, như thể đang nhìn một đứa trẻ giận dỗi vậy.

Dù Thẩm Thanh Lan biết đối phương giả vờ nhưng khóe miệng vẫn không nén được mà khẽ giật, người

đàn ông này…

“Có việc nên ra ngoài, lần sau nhất định sẽ nói trước với anh.” Người ta đã tới giúp thì Thẩm Thanh Lan cũng sẽ không vạch trần mà phối hợp với anh ta.

“Vị tiên sinh này, xin anh sau này đừng có làm phiền vợ chưa cưới của tôi nữa. Cô ấy khoan dung, không so đo với anh, nhưng tôi không dễ nói chuyện như vậy đâu. Nếu anh còn dám quấy rầy cô ấy thì lần tới, tôi sẽ không khách khí với anh như vậy nữa.”

Phó Hoành Dật nhìn Vệ Lâm, giọng điệu nghiêm túc. Sự lạnh lẽo trong đôi mắt kia như đao kiếm chém lên người Vệ Lâm.

Vệ Lâm vốn muốn nói gì đó, nhưng trông thấy đôi mắt lạnh lẽo đó liền ngậm miệng, trực giác mách bảo với anh ta rằng người đàn ông này không có đùa.

Hàn Dịch ngồi trên ghế trợn mắt há mồm quan sát mọi chuyện, nhất định anh ta đã nhìn ra trò giả dối này của Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật không để ý tới Vệ Lâm nữa mà kéo Thẩm Thanh Lan đi thẳng ra khỏi nhà hàng. Vu Hiểu Huyên thấy thế bèn vội xách túi đuổi theo, để lại mình Vệ Lâm đứng nguyên đó, sắc mặt tím xanh trắng lẫn lộn. À, còn có một người nữa, chính là Hàn Dịch đã bị Phó Hoành Dật quên béng đi mất.

Hàn Dịch đưa tay vuốt cằm, nhìn bóng lưng người bỏ đi kia, đáy mắt dần ánh lên vẻ hứng thú.

Vừa bước ra khỏi nhà hàng, Phó Hoành Dật liền buông Thẩm Thanh Lan ra, "Xin lỗi." Mặc dù là để giúp cô nhưng rốt cuộc vẫn là mạo phạm.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, "Là tôi nên cảm ơn Phó thiếu..." tướng, chữ cuối bị nuốt lại ngay khi cô nhìn thấy Vu Hiểu Huyên bước theo phía sau.

Phó Hoành Dật cũng không bất ngờ khi đối phương biết mình. Dù sao nhà họ Phó và nhà họ Thẩm cũng có mối quan hệ qua lại mấy đời, ông nội anh và Thẩm lão gia lại từng trải qua sinh tử với nhau. Mặc dù Thẩm Quân Dục không nối nghiệp gia đình gia nhập quân đội, thế nhưng khi còn bé bọn họ cũng đã lớn lên cùng nhau, nên tất nhiên quen biết.

"Em là em gái của Quân Dục, anh của em không có mặt, chăm sóc em đôi chút cũng là điều nên làm." Sắc mặt Phó Hoành Dật thản nhiên, thế nhưng ánh mắt lại dừng ở cổ tay của Thẩm Thanh Lan, chỗ đó in hằn một vệt đỏ, hiển nhiên là do Vệ Lâm làm. Da của cô trắng nõn nên vệt đỏ ấy càng hằn rõ hơn. Ánh mắt Phó Hoành Dật sâu thẳm, nhìn không ra cảm xúc gì.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, thấy Vu Hiểu Huyên đã bước đến gần liền nói: "Tôi còn có việc, không quấy rầy anh nữa, tạm biệt."

Phó Hoành Dật không nói gì, chỉ nghiêng người nhường đường.

Vu Hiểu Huyên chạy tới, vội vã nhìn thoáng qua Phó Hoành Dật kèm theo một nụ cười rực rỡ, người này đã giải vây giúp Thanh Lan, là người tốt.

Nếu như Thẩm Thanh Lan đọc được suy nghĩ này của Vu Hiểu Huyên thì nhất định sẽ phải câm nín mất, giúp giải vây một lần thì chính là người tốt sao, dựa vào đâu mà kết luận được như vậy chứ?

“Thanh Lan, anh đẹp trai vừa rồi là ai vậy, cậu quen sao?” Vu Hiểu Huyên ríu rít đi bên cạnh Thẩm Thanh Lan.

“Anh ta đúng là đẹp trai quá, quả đúng là hình mẫu bạn trai lý tưởng.” Mắt Vu Hiểu Huyên lấp lánh.

“Thanh Lan, cậu có lưu số của anh đẹp trai không? Sau này có thể liên lạc nhiều hơn. Hai người đứng cạnh nhau quả thật rất xứng đôi đó.”

Bên tai là giọng Vu Hiểu Huyên lải nhải, sắc mặt Thẩm Thanh Lan không đổi, nhưng đáy mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Chẳng phải chuyện cậu nên nghĩ nhất bây giờ là chuyện mẹ cậu đã căn dặn hôm nay sao?” Giọng nói du dương của Thẩm Thanh Lan vang lên, lập tức kéo Vu Hiểu Huyên trở về thực tại.

Vu Hiểu Huyên vỗ mạnh vào đầu, “Thảm rồi, thảm rồi! Tớ làm hỏng buổi xem mắt rồi, chắc chắn mẫu hậu nhà tớ sẽ không tha cho tớ đâu. Không được, Thanh Lan, cậu phải giúp tớ, mẹ tớ thích cậu nhất mà.”

Vu Hiểu Huyên chắp tay, tỏ vẻ đáng thương.

“Cậu chỉ cần nói thật thôi, dì sẽ không làm khó cậu đâu.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói, như không thấy dáng vẻ đáng thương của Vu Hiểu Huyên.

Cô nói thật lòng, tên Vệ Lâm này rõ ràng không phải là người tốt lành gì, chỉ cần Vu Hiểu Huyên nói thật, mẹ của cô ấy tất nhiên sẽ không nói gì, ngược lại có thể còn tìm đối phương tính sổ nữa.

Vu Hiểu Huyên là fan cuồng của Thẩm Thanh Lan, Thẩm Thanh Lan nói gì cô cũng đều làm theo như thánh chỉ. Nghe Thẩm Thanh Lan nói vậy, cô mới cảm thấy yên tâm đôi chút.

“Đúng rồi Thanh Lan, vậy bây giờ chúng ta quay về trường à? Chiều nay không có tiết, chúng ta đi chơi đi. Tớ nghe nói phố Tây bên kia mới mở một quán bar, chúng ta qua xem chút đi.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Buổi chiều tớ còn có việc không trở về trường, một mình cậu cũng đừng đến quán bar đấy nữa. Sắp thi cuối kỳ rồi, cậu về nhà ôn bài đi.”

Vu Hiểu Huyên nghe vậy thất vọng “ờ” một tiếng, lên xe buýt về trường dưới ánh mắt chằm chằm của Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan đón một chiếc xe, đến bệnh viện hạng nhất trong thành phố.

Trước cửa một phòng bệnh cao cấp của bệnh viện hạng nhất thành phố, Thẩm Thanh Lan đang chuẩn bị mở cửa thì cửa phòng lại mở ra. Bác sĩ điều trị đi ra từ thấy Thẩm Thanh Lan liền chào một tiếng, “Thẩm Nhị tiểu thư.”

Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng vào trong phòng bệnh, “Bác sĩ Chu, bà nội tôi thế nào rồi ạ?”

“Hôm nay tình trạng của bà rất tốt, vừa uống thuốc xong, đã đi ngủ rồi.”

“Tốt quá, cảm ơn bác sĩ Chu.”

Chào bác sĩ điều trị xong, Thẩm Thanh Lan rón rén đi vào phòng bệnh. Trên giường bệnh, một bà cụ đầu tóc bạc phơ nằm đó, mắt nhắm chặt, thở đều đều, có thể thấy bà đang ngủ say. Thẩm Thanh Lan lẳng lặng nhìn vẻ mặt bình thản khi ngủ của bà một lúc rồi cầm đống quần áo chưa kịp giặt vẫn vắt ở một bên đi vào phòng vệ sinh.

Thật ra những chuyện thế này cũng chẳng cần Thẩm

Thanh Lan làm, trong nhà có mời một hộ lý chuyên môn tới chăm sóc Thẩm lão thái. Nhưng Thẩm Thanh Lan luôn muốn làm chút việc gì đó, để báo đáp người vẫn luôn coi cô là đứa cháu bà thương yêu nhất.

Thẩm lão thái ngủ không lâu, Thẩm Thanh Lan mới vừa giặt đồ xong thì bà đã tỉnh dậy.

“Lan Lan tới rồi à, sao không đánh thức bà dậy.” Ánh mắt Thẩm lão thái nhìn Thẩm Thanh Lan ngập tràn yêu thương.

“Thấy bà ngủ ngon nên cháu không nỡ đánh thức bà.” Tuy giọng nói của Thẩm Thanh Lan vẫn bình thản trước sau như một nhưng lại dịu dàng hơn bình thường rất nhiều, có thể thấy cô rất thân thiết với bà.

Cô phơi quần áo trong tay xong, rồi đi đến cẩn thận đỡ Thẩm lão thái ngồi dậy.

Thẩm lão thái bị ung thư gan giai đoạn cuối, mặc dù đã mời bác sĩ giỏi nhất, dùng thuốc tốt nhất, nhưng vẫn không thể chữa trị khỏi cho bà, thời gian còn lại của bà không được lâu nữa.

“Buổi chiều không phải đi học sao?” Thẩm lão thái nắm bàn tay dù đang là mùa hè nhưng vẫn hơi lạnh của cháu gái, quan tâm hỏi.

“Không ạ, cho nên cháu mới qua đây với bà.”

“Bà đã là một bà già rồi, có cái gì hay mà qua thăm, rảnh rỗi thì cháu nên đi ra ngoài chơi với bạn bè.” Tình tình đứa cháu gái này quá trầm lặng, ngoài cô bé tên Vu Hiểu Huyên ra thì chẳng có người bạn nào nữa.

“Mới có một ngày không gặp mà bà đã ghét bỏ cháu rồi à?” Hiếm khi Thẩm Thanh Lan nói đùa một câu.

Thẩm lão thái bật cười, “Bà thương cháu còn không kịp, làm sao có thể ghét bỏ. Có điều, dù sao cháu cũng còn trẻ, đang độ tuổi đẹp như hoa, nên đi chơi với bạn bè nhiều hơn. Hôm qua, ông nội cháu nói cháu còn giống ông cụ hơn ông ấy nữa kìa.”

Thẩm Thanh Lan khẽ cong môi, không quá rõ nhưng lại khiến cả khuôn mặt cô tươi tắn lên nhiều trong nháy mắt, “Là do ông lo lắng nhiều quá thôi, hôm nay ông về nhà rồi ạ?” Bình thường đến bệnh viện, Thẩm lão gia đều sẽ ở trong bệnh viện với vợ.

“Bà bảo ông ấy về nghỉ ngơi rồi, ở chỗ này cũng không có việc gì.”

Hai bà cháu đang đang trò chuyện thì điện thoại của Thẩm Thanh Lan đổ chuông. Cô cầm lên nhìn thoáng qua, sắc mặt hơi thay đổi, bắt máy.

“Mẹ ạ.”

“Dạ, con biết rồi, tối con sẽ về nhà đúng giờ.” Thẩm Thanh Lan nói xong liền cúp điện thoại.

“Điện thoại của mẹ cháu à?” Thẩm lão thái nhìn sắc mặt trầm tĩnh của Thẩm Thanh Lan hỏi.

Thẩm Thanh Lan thản nhiên gật đầu: “Thẩm Hi Đồng đã trở về, trong nhà làm bữa cơm mừng chị ấy về. Mẹ bảo cháu tối về ăn cơm.”

Vẻ mặt của Thẩm lão thái nhạt đi, tuy không nói gì, thế nhưng bàn tay lại nắm tay cháu gái chặt hơn.

Thẩm Thanh Lan vỗ nhè nhẹ lên tay bà nội, “Bà nội, bà yên tâm, cháu không sao.”

Thẩm lão thái nhìn bóng lưng lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan rời đi, thở dài một hơi, bà không còn nhiều thời gian. Bây giờ bà còn sống ít nhiều gì cũng có thể che chở cho đứa bé này. Nhưng đến khi bà đi rồi, thì cháu gái bà phải làm sao?

Lúc Thẩm Thanh Lan ra khỏi bệnh viện thì mặt trời đã ngả về Tây. Điện thoại trong túi xách lại vang lên, cô nhìn thoáng qua màn hình nhưng không bắt máy

Thẩm Thanh Lan vừa về đến cửa nhà đã nghe thấy giọng nữ lanh lảnh trong phòng khách truyền tới, còn có tiếng cười vui vẻ của mẹ cô - Sở Vân Dung. Cô dừng bước lại, gương mặt vẫn lạnh lùng vô cảm.

“Đứng ở cửa làm gì?” Phía sau truyền đến giọng nói ôn

hòa của một người đàn ông.

Thẩm Thanh Lan xoay người lại, liền thấy anh trai Thẩm Quân Dục đang mỉm cười nhìn cô. Anh bước đến đưa tay xoa xoa tóc Thẩm Thanh Lan, “Hay là biết anh về nên cố ý đứng đây chờ anh?”

Thẩm Thanh Lan khẽ cong môi, đáy mắt ánh lên chút ấm áp.

Thẩm Quân Dục ôm vai em gái, đi vào.

“Mẹ, chúng con về rồi.”

Trong phòng khách, hai mẹ con đang cười đùa bỗng ngừng lại.

“Quân Dục và Thanh Lan đã về rồi à, con không biết vừa rồi Đồng Đồng kể chuyện cười buồn cười thế nào đâu, mẹ cười đến đau cả bụng.” Khuôn mặt Sở Vân Dung vẫn rạng rỡ nụ cười.

Thẩm Thanh Lan nhìn về phía cô gái đang mỉm cười dịu dàng với bọn họ, tóc dài màu nâu xoăn nhẹ, khuôn mặt trái xoan được trang điểm khéo léo, mặc một bộ váy dài màu xanh, ưu nhã xinh đẹp, thoải mái tự tin. Đây chính là con gái nuôi của nhà họ Thẩm - Thẩm Hi Đồng.

Thẩm Quân Dục nhếch miệng, “Chuyện cười gì mà vui vậy, kể cho anh nghe với nào.”

Thẩm Hi Đồng khẽ mỉm cười, “Đâu có vui đến vậy, là mẹ nói quá lên thôi. Anh, Thanh Lan, em về nước có mang quà cho hai người này, lát nữa cơm nước xong sẽ lấy cho hai người.”

Thẩm Quân Dục gật đầu, thái độ có cũng được không có cũng chẳng sao, còn Thẩm Thanh Lan thì thản nhiên nói một tiếng “cảm ơn“.

Thái độ lạnh nhạt của hai anh em khiến Thẩm Hi Đồng hơi xấu hổ, mắt ánh lên vẻ ấm ức nhưng cũng không nói gì thêm, ngược lại Sở Vân Dung đứng bên cạnh lại không hài lòng.

“Quân Dục, Thanh Lan, hai con sao vậy? Đồng Đồng ở xa về còn nhớ mua quà cho các con, hai con lại có thái độ thế này à?”

“Mẹ.” Thẩm Hi Đồng kéo tay áo Sở Vân Dung, khẽ lắc đầu.

Thẩm Quân Dục lại nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Lan, thấy tâm trạng cô không bị ảnh hưởng gì bèn vỗ vai cô tỏ vẻ an ủi.

Thẩm Thanh Lan có phần bất lực, chẳng lẽ mình trông yếu đuối vậy sao?

“Con đi gặp ông nội trước đây.” Thẩm Thanh Lan hoàn toàn không quan tâm lời nói của Sở Vân Dung, nói

xong liền đi thẳng lên lầu.

Sở Vân Dung kinh ngạc nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của con gái, nhưng cuối cùng cũng chẳng nói được gì.

Thẩm Thanh Lan đi thẳng đến thư phòng, quả nhiên tìm thấy Thẩm lão gia đang luyện chữ trong phòng.

“Ông nội, ông đang luyện chữ à?”

Thẩm lão gia nhìn thấy người đi vào, mặt mày liền rạng rỡ, để bút xuống vẫy tay, “Đến đây đến đây, xem thử chữ ông viết.”

Thẩm Thanh Lan đi tới, trên bàn là hàng chữ “Tĩnh Mịch Chí Viễn” mà Thẩm lão gia mới vừa viết xong, nét chữ rồng bay phượng múa, mạnh mẽ có lực.

* Tĩnh Mịch Trí Viễn: Những người kín đáo mới là những người sâu sắc.

“Chữ viết của ông nội càng ngày càng đẹp.” Thẩm Thanh Lan khen ngợi.

Nhà họ Thẩm là dòng họ có truyền thống quân đội hàng trăm năm nay. Từ thời nhà Thanh, con cháu trong nhà đã có chỗ đứng trong quân đội. Mặc dù các thế hệ không phải ai cũng tham gia quân đội, thế nhưng nhiều năm như vậy, sức ảnh hưởng trong quân đội cũng không nhỏ.

Khi còn trẻ, Thẩm lão gia đã kế thừa truyền thống nhập ngũ của gia đình, lăn lộn trong quân đội cả đời, sau này lớn tuổi mới xuất ngũ. Thường ngày ở nhà nhàn rỗi, ông thích nhất là luyện chữ, trồng hoa. Theo như ông nói thì ở trong quân đội nhiều năm như vậy, tính tình cũng trở nên nóng nảy thô bạo hơn, nên giờ viết chữ trồng cây tu thân dưỡng tính.

“Cháu chỉ biết nói ngọt.” Thẩm lão gia bật cười, mỗi lần thấy đứa cháu gái xinh đẹp nhưng lạnh lùng này, tâm trạng ông đều vô cùng tốt.

“Hôm nay cháu đến bệnh viện thăm bà nội à?”

“Dạ, cháu đến nói chuyện với bà nội một chút.”

“Ông nội, mẹ nói ăn cơm được rồi.” Hai ông cháu đang nói chuyện thì ngoài cửa vang lên giọng nói của Thẩm Hi Đồng.

“Biết rồi.” Thẩm lão gia cất lời, tiếng bước chân ngoài cửa dần dần đi xa.

Thẩm Thanh Lan bước tới đỡ tay Thẩm lão gia, “Ông còn chưa già đến nỗi đi không được, không cần đỡ.”

Mặc dù ngoài miệng Thẩm lão gia nói vậy, nhưng trong mắt vẫn ánh lên sự vui vẻ, cho dù không cần thì ông cũng không thể từ chối tấm lòng của cháu gái được.

Dưới lầu, Thẩm Hi Đồng đang giúp Sở Vân Dung dọn

thức ăn ra, thỉnh thoảng còn nói gì đó với Sở Vân Dung, khiến khuôn mặt Sở Vân Dung tràn đầy niềm vui, nhìn qua giống như một đôi mẹ con có quan hệ rất thân thiết.

"Ông nội, mời ông ngồi ạ." Thẩm Hi Đồng nhìn thấy Thẩm lão gia xuống bèn vội vàng kéo ghế ra, mời ông ngồi xuống.

Khi cả nhà đã ngồi xuống, Sở Vân Dung múc cho Thẩm Hi Đồng một bát canh, "Đồng Đồng, uống canh trước đi, đây là mẹ đặc biệt hầm cho con đấy, hầm mấy giờ liền."

Thẩm Hi Đồng nhận bát canh, "Cảm ơn mẹ, vẫn là mẹ hiểu con nhất." Câu nói này khiến cho Sở Vân Dung như mở cờ trong bụng, cầm lấy đũa, gắp một đống đồ ăn mà Thẩm Hi Đồng thích vào bát cô ta.

"Ở nước ngoài chắc chắn không ăn cơm tử tế rồi, mẹ thấy con gầy đi đấy, hôm nay phải ăn nhiều một chút, đây đều là những món con thích."

"Được rồi, Hi Đồng cũng chẳng phải cụt tay, muốn ăn cái gì thì tự nó gắp là được." Thẩm lão gia hơi cau mày, mở miệng.

Tay cầm đũa của Sở Vân Dung cứng đờ, vẻ mặt ngượng ngùng, "Ông con nói đúng lắm, muốn ăn cái gì thì tự gắp đi."

Thẩm Hi Đồng nhìn đồ ăn chồng chất như núi trước mặt mình, rồi so sánh với bát cơm trống trơn của Thẩm Thanh Lan thì cũng hơi xấu hổ.

Hiển nhiên Sở Vân Dung cũng ý thức được việc này, bèn gắp một miếng cà tím cho Thẩm Thanh Lan, "Thanh Lan, cà này không tệ, con nếm thử xem."

"Cảm ơn mẹ." Thẩm Thanh Lan nói cảm ơn nhưng không động vào. Cô không phải là một người kén ăn, nhưng cà lại là một trong số ít đồ ăn mà cô ghét. Điều này người trong nhà đều biết, ngoại trừ Sở Vân Dung.

Thẩm Quân Dục đưa đũa gắp quả cà trong bát Thẩm Thanh Lan ra, cho vào miệng ăn, "Mẹ, mẹ thiên vị quá, gắp thức ăn cho hai em, chỉ có con là không có."

Sở Vân Dung mỉm cười lườm con trai, "Muốn ăn thì cứ nói, còn giành đồ ăn trong bát em, chẳng có chút dáng vẻ của người làm anh gì cả."

Mặc dù nói vậy nhưng vẫn gắp đồ ăn mà con trai thích cho anh.

"Ông nội, xương sườn tối nay chị Tống hầm mềm lắm, ông nếm thử xem." Thấy Thẩm lão gia nhìn mình, Thẩm Thanh Lan bèn gắp một miếng xương sườn cho ông, nhẹ giọng nói.

Trên mặt Thẩm lão gia đầy ý cười, trong mắt lại ngập vẻ yêu thương.

“Đồng Đồng, lần này con về đã xin nghỉ với nhà trường chưa?” Thẩm Hi Đồng đi du học ngành dương cầm ở một học viện âm nhạc nổi tiếng của Vienna.

Nhắc đến chuyện này, Thẩm Hi Đồng lại nở nụ cười, giọng nói mặc dù dịu dàng, nhưng lại không giấu được sự kiêu ngạo: “Sắp tới dàn nhạc của chúng con sẽ tham gia lưu diễn thế giới, trạm tiếp theo chính là Bắc Kinh. Lần này con đảm nhiệm đàn dương cầm.”

Thẩm Hi Đồng rất có thiên phú về dương cầm, tài nghệ dương cầm của cô ta là do chính Sở Vân Dung tự tay dạy. Vì để Thẩm Hi Đồng học tốt hơn, Sở Vân Dung còn mời không ít thầy dạy nhạc giỏi về hướng dẫn.

“Thật sao, nếu được vậy thì quá tốt rồi, con gái của mẹ giỏi quá!” Quả nhiên Sở Vân Dung rất vui vẻ. Bà tốn rất nhiều tâm huyết vào đứa con gái này, chuyện khiến bà tự hào nhất chính là Thẩm Hi Đồng đạt được thành tích.

“Ai bảo con có một người mẹ ưu tú như vậy chứ.” Thẩm Hi Đồng nịnh đầm.

Sở Vân Dung cũng là một nhà dương cầm nổi tiếng, cho nên bà cực kỳ yêu thương một Thẩm Hi Đồng kế thừa trọn vẹn tài nghệ này của mình.